

Det samme gælder med Hensyn til Tyreskuerne. Endvidere hedder det i Slutningen af § 7, at 3 Aar efter Lovens Ikrafttræden kunne Tyre ikke faa Præmier, naar de ikke have deres Papirer i Orden. Det er altsaa Smørtirene, der gaa igen; Moderdyret skal have givet saa og saa mange Pund Mælk o. s. v. Denne Bestemmelse vil i høj Grad genere vore Kvægavlsforeninger. Som jeg nævnede før, ser det noget mærkeligt ud, at man samtidig med at gøre Tilskuddet mindre binder Foreningerne en saa tung Klods om Benene. Denne Bestemmelse vil bidrage til, at Kvægavlen, tværtimod hvad der var Hensigten, bliver lammet. Der er ingen Grund til at indsatte en saadan Bestemmelse, og det var heller ikke foreslaaet i Samlingen 1909—10.

§ 8 omhandler de Regler, hvorefter Hingste- og Tyreskuekommissionerne udnævnes. Efter de nugældende Regler udnævnes Formanden af Landbrugsministeren, og de øvrige Medlemmer vælges af Amdsraadet for 3 Aar ad Gangen efter Indstilling af vedkommende Amt Landboforeninger. Efter det foreliggende Lovforslag skal Formanden som hidtil udnævnes af Landbrugsministeren, medens de øvrige Medlemmer vælges paa 3 Aar af den paagældende Fællesforening efter Indstilling af de lokale Landboforeninger indenfor Skuekredsen. Jeg skal ikke sige meget herom. Den Form, der nu anvendes, er prøvet og kendt og har virket fuldt ud tilfredsstillende; der er derfor ingen Grund til at forandre den. Jeg tror, det er rigtigst, at Dommerne, med Undtagelse af Formanden, vedblivende vælges af Amdsraadet efter Indstilling af Amtets Landboforeninger. Det, det kommer an paa, er, at Dommerne kunne staa saa frit og uafhængigt som muligt, og det komme de til, naar de vælges af en helt anden Institution end Fællesforeningen. Et andet Forhold, som taler til Gunst for, at det vedblivende skal være Amdsraadet, som vælger Dommerne, er, at saa vidt mig bekendt bestaar Fællesforeningens Bestyrelse kun af en Mand fra hvert Amt, medens Amdsraadets Medlemmer alle sammen ere fra Amtet og alle sammen ere Landbrugere, større eller mindre. De ere altsaa ganske anderledes i Stand til at kende hver enkelt Mand af de indstillede end Fællesforeningen.

Tilskuddet til Hesteavlsforeningerne har hidtil været Halvdelen af Hestenes Købesum, fordelt paa 5 Aar, dog at Tilskuddet ikke maatte overstige 4,000 Kr.

Nu foreslaas Tilskuddet nedsat til $\frac{1}{4}$ af Købesummen, dog ikke over 2,000 Kr. og fordelt paa 4 Aar. Jeg skal ikke modsætte mig, at Tilskuddet nedsættes, for jeg tror ikke, det betyder ret meget. Efterspørgselen efter gode Dyr er saa stærk og vil vedblive at være saa stærk, at det ikke vil komme til at spille nogen Rolle, navnlig heller ikke med Hensyn til Hingstestruer, som saa mange have ment. Priserne paa gode Dyr ville paa Grund af Efterspørgselen vedblive at være høje. Men det er et Spørgsmaal, om det ikke var rigtigst, at Perioden som hidtil blev ved at være 5 Aar. — Den anden Slags Avlsforeninger, jeg vil omtale, er Kvægavlsforeningerne. Jeg maa da først udtale en dyb Beklagelse af, at det af den højtærede Landbrugsminister fremsatte Lovforslag paa dette Punkt, som er Husdyravlens allervigtigste Punkt, betyder et meget betydeligt Tilbageskridt, ja, ikke blot et Tilbageskridt fra det bestaaende, men et Tilbageskridt, sammenholdt med Lovforslaget fra 1909—10. Jeg skal med nogle faa Bemærkninger begrunde min Udtalelse. Statstilskuddet er efter den gældende Lov 150 Kr. til hver Tyr; Foreningen ejer, vel at mærke, naar Tyren er anerkendt i Henhold til Loven. Nu foreslaas Tilskuddet nedsat fra 150 til 100 Kr., altsaa en meget betydelig Nedsættelse, som absolut maa faa en uheldig Virkning. Men denne Nedsættelse er endda ikke det værste; jeg tror alligevel ikke, at den kan slaa vore Kvægavlsforeninger ihjel, omend det selvfølgelig vil betyde en Svækkelse. Men et andet Punkt i Lovforslaget er betydeligt værre og indeholder en meget betydelig Fare for vore Kvægavlsforeninger, nemlig Bestemmelsen i Slutningen af 1ste Stykke af § 14, som gaar ud paa, at mindst $\frac{2}{3}$ af Kvægavlsforeningsmedlemmernes samtlige Køer skulle være underkastede Kontrol med Hensyn til Mælkeydelse (Mængde og Fedtindhold) samt Forbrug af Foder. Man vil altsaa se, at den højtærede Landbrugsminister ogsaa her paa et af Husdyravlens allervigtigste Omraader har gjort sig skyldig i den i og for sig modsigende Fremgangsmaade, at samtidig med, at Tilskuddene gøres betydeligt mindre, skærpes Reglerne, endogsaa saa betydeligt, at der er Fare for, at det vil kunne give mange af vore Foreninger Dødsstødet. Det forekommer mig, at naar den samme højtærede Minister har udtalt, at de nuværende Regler have virket særdeles tilfredsstillende, har han ingen Grund til saaledes at binde Foreningerne en saa-